

Сергій ТКАЧЕНКО

* * *

Що, Лисянко? - Пожалуйте сюди! -
 Гукаєш всім, і, може, хто заїде.
 Поклін землі. Шевченкові сліди.
 Але є гріх. І діти його ніде.

Хто шепотів, хто гомонів, а член
 З райкому був, тож завчено мовчали.
 Щось не тулилось. І нарешті - крен,
 Бічних дві бані, мов підтяті, впали.

Не перепитуй. У дядьків був лад.
 Та нещиріше мало хто трудився.
 Півзякано ступалися назад.
 Не те! Не те! - читалося на лицах.

Упала вся. Побільшало полін
 В начальничків на дрова немаєчних.
 Усе минуще. Але церкву - в тлін...
 Народе мій, нехай ти вірі євнух, -

Але Тарас! Він церкву цю писав,
 Лиш: Боже, поможи! Та ще прочинить двері
 З його душевних трепетних октав.
 На стінах храму "Таїнство вечері"

І "Суд страшний", й угодний Миколай,
 Було роботи радісному дзвону,
 Дядьки, тітки - розбуджений ручай,
 Святешні мислі, зібрані в корону.

